

عنوان مقاله:

ساختار دستگاه سرکوب و فروپاشی رژیم شاه

محل انتشار:

مجله جامعه شناسی ایران، دوره 5، شماره 3 (سال: 1383)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

علی محمد حاضری - عضو هیئت علمی گروه جامعه شناسی دانشگاه تربیت مدرس

ابراهیم صالح آبادی - دانشجوی دکترای جامعه شناسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۳۵۷ در شرایطی به پیروزی رسید که در کشور حاکمیت چندگانه ایجاد شده بود و گروههای مختلفی می توانستند حاکمیت جامعه را در دست بگیرند. ارتش شاهنشاهی یکی از گروه های بود که فرصت تسلط بر اوضاع متشنج آن زمان را داشت. در مقال حاضر بر آن هستیم تا علل اعلان بی طرفی ارتش را در آن موقعیت حساس بررسی کنیم. این امر مستلزم بررسی ساختار دستگاه یرکوب رژیم پهلوی است. در این مقاله، اعلام بی طرفی ارتش به عنوان یکی از شاخص های ضعف دستگاه و رابطه آن با مواردی از قبیل ترمد نظامیان، فرار نظامیان از پادگانها، اعلام همبستگی نظامیان با امام و ... مورد بررسی قرار میگیرد. بر اساس نتایج حاصل از این تحقیق، علو عواملی عمده ضعف دستگاه سرکوب رژیم عبارت است از: ۱. ساختار فرماندهی متمرکز و متکی به فرد حاکم بر دستگاه مه عملا موجب انفعال سیاسی دستگاه در حضور شاه و از همگسیختگی دستگاه در شرایط عدم حضور شاه میشود. این گسیختگی به وسیله انقلابیون تشدید و موجب ضعف دستگاه سرکوب شد. ۲. تغییر نقش ارتش شاهنشاهی از نقش حافظ امنیت ملی و داخلی به عامل سیاست بین المللی و ژاندرام منطقه ای - که خود تابعی از رابطه آمریکا و ایران بود- که نتیجه آن عدم توانایی تسلط بر اوضاع متشنج داخلی و کنترل انقلاب شد.

کلمات کلیدی:

دستگاه سرکوب، نقش ارتش شاهنشاهی، ضعف دستگاه سرکوب، ترکیب گروهی، ساختار فرماندهی ارتش ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1710947>

